

eleven életét, az ezt csak a paraszttal való közvetlen érintkezés útján érheti el. Ugyanolyan fontos, hogy lássuk és megismerjük azt a környezetet is, amelyben ezek a melódiák élnek.” (Bartók)

A népművészet kiapadhatatlan kútjából mindenki meríthet. Meríthet belőle az alkotó, meríthet belőle az előadó. És merítenie kell belőle minden embernek, mert csakis így — nem a „holt kottakép útján” — képzelhető el az élet folyamatossága, csak így kap értelmet maga a létezés; merítenünk kell belőle nekünk is, hogy továbbadhassuk mindazt az értéket, amely maga a természet: kikristályosította a sok évszázad, és egyre lényegibbé csiszolta az idő.

... Bartók Béla mintegy tízezer magyar népdal fonográfrol való lehallgatása után írta meg alapvető könyvét, *A magyar népdal*-t, melyben ezt olvassuk: »Bátkó városa körül van néhány magyar falu — moldvai magyarok — ahonnan nincs népzenei anyag.« Ez a megállapítás határkő, mely a moldvai csángómagyar népdalgyűjtést kötelességgé teszi. Ez az egyetlen mondat képessé tett arra, hogy 1929-ben népdalgyűjtésre Moldvába menjek, és ezzel elindítsam a moldvai csángómagyar népzene gyűjtés munkáját.” (Domokos Pál Péter)

DOMOKOS PÁL PÉTER ÉS BARÁTJA AZ ELSŐ GYŰJTŐÚTON

Abban a szerencsében volt részem, hogy Domokos Pál Péterrel tanulmányozhattam a népdal „való” életét, aki a moldvai magyarság népzenejének legelső gyűjtője és szakértője.

Az első moldvai népdalgyűjtésre így emlékezett vissza a mekényesi Simon Ferenc Józsefné 1970. október 10-én:

— Ilona néni! Tessék elmesélni, hogy miként történt első találkozásuk Péter bácsival Lészpeden! — kértem.

— Az hogy vót? A’ hosszú, de elmesélem magának, még a mikrofont is előveheti!

Nohát az úgy vót, hogy nálunk búcsú napja vót! S akkor hozzánk sok vendég jött, a környékből, kocsikval. Idegenség! S akkor az én fiam, hát, dolgoztak a’ zú-